

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 2814/2020
18.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Бисерке Живановић и Споменке Зарић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Јелена Б. Цакић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Нишу, ради исплате минималне зараде, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2776/2019 од 16.07.2020. године, на седници одржаној дана 18.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2776/2019 од 16.07.2020. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Куршумлији П1 17/19 од 05.08.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се наложи туженој да тужиоцу по правноснажној пресуди Општинског суда у Куршумлији П 1091/06 од 13.04.2007. године, односно по решењу о извршењу Основног суда у Прокупљу – Судска јединица у Куршумлији ЗИ 2036/12 од 13.07.2012. године исплати на име неисплаћене минималне зараде износе ближе означене овим ставом изреке за период од јуна 2005. године до августа 2006. године са законском затезном каматом од доспелости па до коначне исплате, као и трошкове парничног поступка по пресуди Општинског суда у Куршумлији П 1091/06 од 13.04.2007. године у износу од 14.692,00 динара и извршног поступка по решењу о извршењу Судске јединице у Куршумлији ЗИ 2036/12 од 13.07.2012. године износ од 13.075,00 динара, као неоснован. Ставом другим изреке наложено је тужиоцу да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1 2776/2019 од 16.07.2020. године, ставом првим изреке преиначена је пресуда Основног суда у Куршумлији П1 17/19 од 05.08.2019.

године у ставу првом и другом изреке тако што је усвојен тужбени захтев тужиоца и наложено туженој да тужиоцу по правноснажној пресуди Општинског суда у Куршумлији П 1091/06 од 13.04.2007. године односно по решењу о извршењу Основног суда у Прокупљу – Судска јединица у Куршумлији ЗИ 2036/12 од 13.07.2012. године исплати на име неисплаћене минималне зараде износе ближе описане овим ставом изреке, са законском затезном каматом почев од доспелости па до коначне исплате, а за период од јуна 2005. године до августа 2006. године, као и трошкове парничног поступка по пресуди Општинског суда у Куршумлији П 1091/06 од 13.04.2007. године, у износу од 14.692,00 динара и извршног поступка по решењу о извршењу Основног суда у Прокупљу – Судска јединица у Куршумлији ЗИ 2036/12 од 13.07.2012. године износ од 13.075,00 динара. Ставом другим изреке обавезана је тужена да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 33.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Против правноснажне другостепене пресуде тужена је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био у радном односу код Завода за специјалну рехабилитацију „Жубор“. Правноснажном и извршном пресудом Општинског суда у Куршумлији П 1091/06 од 13.04.2007. године обавезан је овај Завод као послодавац да тужиоцу на име неисплаћене минималне зараде за спорни период, исплати месечне износе са законском затезном каматом по месечном доспећу, као и трошкове поступка. Тужилац је поднео предлог за извршење на основу кога је донето решење о извршењу ЗИ 2036/12 од 13.07.2012. године, којим је одређено извршење тако да извршни радник суда изврши попис, процену и продају покретних ствари извршног дужника Завода за специјалну рехабилитацију „Жубор“ и да се из износа оствареног продајом пописаних ствари намири дуговање тужиоцу. Тужилац у том поступку није наплатио своје потраживање из разлога што је рачун извршног дужника у блокади на основу принудне наплате према подацима НБС непрекидно више од 10 година. Одлуком Владе Републике Србије број 120 од 13.12.2012. године о оснивању Привредног друштва „Жубор“ д.о.о. и то у члану 9. одређено је да средства и имовину за оснивање и рад друштва чине средства и имовина, права и обавезе Специјалне болнице за рехабилитацију „Жубор“ и да је процењена тржишна вредност на дан 01.01.2012. године износила 605.662,00 динара. Даном почетка рада Привредног друштва „Жубор“ д.о.о. престала је са радом Специјална болница за рехабилитацију „Жубор“. Тужбом у овој парници тужилац захтева наплату потраживања која има према извршном дужнику као свом послодавцу, а од стране тужене која је његов оснивач применом члана 14. став 3. Закона о стечају.

Првостепени суд је закључио да је тужбени захтев тужиоца неоснован јер тужилац није понудио доказе из којих се може са сигурношћу утврдити начин финансирања Завода

за специјалну рехабилитацију „Жубор“ Куршумлијска бања, Специјалне болнице за рехабилитацију „Жубор“ д.о.о. Куршумлијска бања и ПД „Жубор“ д.о.о. Куршумлија, па је исти одбио као неоснован.

Апелациони суд је закључио да је првостепени суд на правилно утврђено чињенично стање погрешно применио материјално право одбијањем тужбеног захтева, налазећи да није правилно оценио одговорност тужене за обавезе послодавца тужиоца, чији је она оснивач, а успостављене одредбом члана 14. Закона о стечају.

Према члану 14. став 1. Закона о стечају („Службени гласник РС“ број 106/15 и 106/16) стечајни поступак се не спроводи према Републици Србији; аутономним покрајинама и јединицама локалне самоуправе; Фондовима и организацијама обавезног пензијског, инвалидског, социјалног и здравственог осигурања; правним лицима чији је оснивач Република Србија, аутономна покрајина или јединица локалне самоуправе, а која се искључиво или претежно финансирају кроз уступљене јавне приходе или из Републичког буџета, односно буџета аутономне покрајине и јединице локалне самоуправе; Народној банци Србије; Централном регистру, Депоу и клирингу хартија од вредности; јавним агенцијама. Ставом 2. овог члана Закона прописано је да се одредбе овог закона не примењују на стечајни поступак банака и осигуравајућих организација, осим одредаба којима се уређују питања која нису уређена посебним законом, док је ставом 3. истог члана Закона прописано да за обавезе правног лица над којим се у складу са ставом 1. овог члана не спроводи стечајни поступак солидарно одговарају његови оснивачи, односно власници као и чланови и акционари.

Поштујући ову одредбу Закона о стечају код утврђених чињеница да тужилац своје потраживање које је утврђено правноснажном судском одлуком у поступку извршења не може наплатити јер је извршни дужник у непрекидној блокади од 10 година и да се поступак стечаја не може спровести у насталој ситуацији, тужена Република Србија као основач дужника тужиоца који се претежно финансира из републичког фонда, солидарно је одговорна за његове обавезе у смислу цитираног става 3. члана 14. Закона о стечају. Поред тога и према ставу Европског суда за људска права исказаном у пресудама (нпр. пресуда Р. Качапор и други подносиоци представке против Србије предмет 2269/06, 3041/06, 3043/06, 3045/06 и 3046/06 (пресуда од 15.01.2008. године) следи да иако је дужник посебно правно лице, да не ужива довољно институционалну и радну самосталност у односу на државу и да следи обавеза државе за неизмирене дугове.

Неосновани су наводи ревизије да се у овом случају ради о пресуђеној ствари. Парнични поступак у предмету тада Општинског суда у Куршумлији П 1091/06 вођен је између тужиоца и Завода за специјалну рехабилитацију „Жубор“ из Куршумлијске бање и окончан је правноснажном пресудом Општинског суда у Куршумлији П 1091/06 од 13.04.2007. године. Пошто је овде тужена Република Србија, нема идентитета субјекта, а тиме ни основаности приговора пресуђене ствари.

Неоснован је и навод ревизије да се у овом случају не могу применити одредбе Закона о стечају и да зато не постоји основаност тужбеног захтева. Ово из разлога што је у поступку утврђено да је Специјална болница за рехабилитацију „Жубор“ престала да

постоји на основу одлуке Владе Републике Србије број 022-372/2002 од 30.05.2012. године и на њено место је ступила Специјална болница за рехабилитацију „Жубор“ д.о.о. Куршумлија, односно ПД „Жубор“ д.о.о. Куршумлија на основу одлуке Владе Републике Србије 05 број 023-9030/2012 од 13.12.2012. године, у којој је наведено да друштво послује средствима у државној својини. Зато су без значаја остали наводи ревизије.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је на основу члана 414. Закона о парничном поступку одлучио као у ставу првом изреке.

Одлука о трошковима ревизијског поступка садржана у ставу другом изреке донета је применом члана 165. став 1. а у вези чланова 153. и 154. Закона о парничном поступку, обзиром да је ревизија тужене одбијена као неоснована.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић